

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού 'Οκτωδρίου είκοσιμία,
κάλμα, στο κράτος και νηνεμία.

Ποϋντος είκοσιτέσσερα με πεντακόσα πλέον,
συνέντευξις σημαντική συμμάχων Βασιλέων.

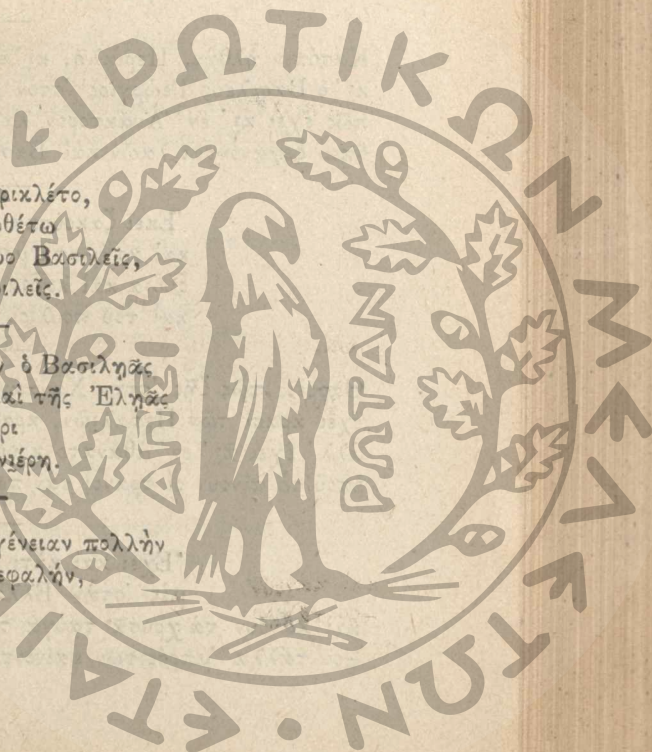
**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.**

Φ. Ειδήσεις, Περικλέτο μου, θά μάθης σοβαράς,
πως μέσ 'στάς τρικυμίας μας και μέσ 'στάς συμφοράς
ό Βασιλεύς Γεώργιος, Ρωμηών και Γάλλων κλέος,
έκαμε και συνέντευξιν μετ' άλλου Βασιλέως,
του Δόν Καρόλου δηλαδή των φίλων Πορτογάλλων,
καθώς ήμας τους 'Ελληνες μουφλούζηδων μεγάλων,
ή δε συνέντευξις αύτή, καθώς και σύ τó κρίνεις,
σπουδαίως είς την πλάστιγγα βαρύνει τής εірήνης.
Π. — Καί τί κουβένταις έκαναν;
Φ. — Δέν έτυχα παρών
' ακούσω τί κουβέντησαν περί των συμφορών
τά δὴ ό μεγάλα Στέμματα, [ματα,
κι' ό,τι κι' άν 'πώ γι' αυτούς τους δὴ ό θαρρῶ πως θάξναι ψέμ-

άλλ' όμως, Περικλέτο,
νομίζω κι' υποθέτω
πως ούτω πως ώμίλησαν οι δύο Βασιλείς,
οί τόσοں προσωλείς.

Και πρώτον μὲν ό Βασιλέας
του Κορδονίου και της 'Ελλάς
έπρόσφερε τó χέρι
'στών ξένο κανονίεση.

Κι' αυτός μ' εύγένειαν πολλήν
υπέκλινε την κεφαλήν,

κι' ἡ δὴ χρυσαῖς κορώναις
καθίσαν ὅτ' ἡ πολτρώνας.

Κι' ὁ Δὸν Γεώργιος ἡμῶν
τὸν Πορτογάλλον ἐκτιμῶν,
πῶς τὰ περνᾷ; τὸν ἐρωτᾷ
μὲ τέχνην διπλωματικὴν,
κι' ὁ Πορτογάλλος τὸν κυττᾷ
κι' εἰς γλῶσσαν Πορτογαλικὴν
εἶπε πρὸς τὸν ἡμέτερον
μὲ τρόπον ἰδιαίτερον:

«Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ,
ἀν κι' εἰς πολλοὺς πολλὰ χρωστῶ,
ἀλλ' ἔμαθα μετὰ χαρᾶς
ὅτι τὸ ὁσάσατε καὶ σεῖς. .»
κι' ὁ Βασιλεὺς ὁ ταλλαρᾶς
τῆς Ρωμαιοσύνης τῆς χρυσῆς,
ποῦ ξέρει Γαλλικὰ φαρσί,
εἶπε ὅτ' ὁ Κάρολον «μερσί».

Κι' ὁ Κάρολος ὁ φουκαρᾶς
τὸν ῥώτησε σπαρκατικᾶ
ἀν εἰς τὰς τῶσας συμφορὰς
τὸ κράτος τὸ σακάτικο
τοῦ δίνῃ πάντα τακτικᾶ
τὸ νόμιμο μνηϊατικο.
κι' ἂν σὲ χρυσάφι καθαρὸ
τὸ πέρνῃ τοῦτον τὸν καιρὸ.

Κι' ὁ Γεώργιος μας οὐὲ καὶ ναί
εἶπε ὅτ' ὁ ξένος κουνενέ,
κι' ὁ Κάρολος ἀπόρησε
μὲ στόμα κεχνηνός,
σπουδαῖον δ' ἐθεώρησε
τοιούτον γεγονός.

Κι' ἐγὼ, τοῦ λέγει, ἀδελφέ,
ἀν καὶ Καρόλων θρέμῃ,
ὡς ποῦ νὰ πάρω τὸν λουφέ
χολὴ θὰ φτύσω κι' αἷμα,
κι' εἶναι ὅτ' Ἀνάκτορα γιορτῇ
ἀν μοῦ τὸν δώσουν κι' εἰς χαρτί.

Κατόπιν ἦλθαν, Περικλῆ, κι' εἰς ἄλλας ὁμιλίας,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὅτ' ὁ Πορτογάλλον εἶπε
πῶς ἔχει κι' ἐν Ἀνάκτορον λαμπρὸν τῆς Δεκελείας,
ὅπου ξεχάνονται λαῶν καὶ Βασιλέων λύπαι.

Ἐκεῖ ζακούσκει καὶ τουρσιὰ
καὶ κτήματα μεγάλα,
ξυδία καὶ λάδια καὶ κρασιὰ
καὶ τοῦ πουλιῶ το γάλα.

Θαρρεῖς πῶς ζῆς ὅτ' ἡ Χαναὰν κι' εἰς γῆν Ἐπαγγελίας,
ἔχει κρασί τῶν Πεταλιῶν, κρασί τῆς Δεκελείας,
ἀλλ' ἔχει κι' ἐν Ἀθάνατο κρυμμένο ὅτ' ὁ κατῶ,
ὅπου τὸ πίνουν οἱ τρανοὶ σὰν πᾶνε ὅτ' ὁ Τατόϊ.

Ἐχει καὶ κῆτι κότεις
μὲς ὅτ' ἡ Ἑλλάδα πρῶταις,
καὶ κάνουν τὰ χρυσὰ ταῦγά τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα,
ποῦ τᾶλλα ἔμπρός τῶν φαίνονται γέλοια καὶ ρεντίκολα,

πῶς κάθε τόσο τοῦ κλωσσούν καὶ δός του φασκρία
γιὰ κλώσσαις ὀλοένα...
δώδεκ' αὐτὰ τοὺς βάζουνε καὶ βγάζουν δεκατρία
πουλάκια τὰ τσαμένα.

Τοῦπε πρὸς τοῦτοις, Περικλῆ, πῶς ἔχει ὅτ' αὐτοῖς
χῆναις καὶ πάπαις καὶ γαλιὰ καὶ τράγους καὶ κατῶν,
καὶ ζῶα κατοικίδια μικρὰ μετὰ μεγάλων,
ποῦ βλέπωντάς τα λησμονεῖς τῶν δανειστῶν τὸν σῶλον,
ἀλλ' ἔχει κι' ἀγελάδες,
ὅπου τοὺς ταύρους κάποτε τοὺς βάζουν σὲ μπελάδες,
κι' ὅπταν κρίσεως σεισμὸς τὸν κόσμον συνταράττῃ
ὡς κι' οἱ κοκόροι τοῦ γεννοῦν οἱ νυχτοποδάρτοι.

Τὰ παπάκια του παπίζουν,
τὰ χηνόπουλα χηνίζουν,
κλού κλού σκούζει τὸ γαλί,
μπὲ φωνάζει τὸ κατσίκι,
τοῖου τοῖου τὸ πουλί
κι' οἱ κοκόροι κικιρίκι.

Ἐποχὰς προσιονίζουν
πανευδαίμονας κι' ἡσύχους,
κι' ὅλα τέλος ξεφωνίζουν
μὲ φωνῶν ποικίλων ἤχους
τὴν εὐμάρειαν τοῦ τόπου,
τοῦ πλουσίου χρεωκόπου.

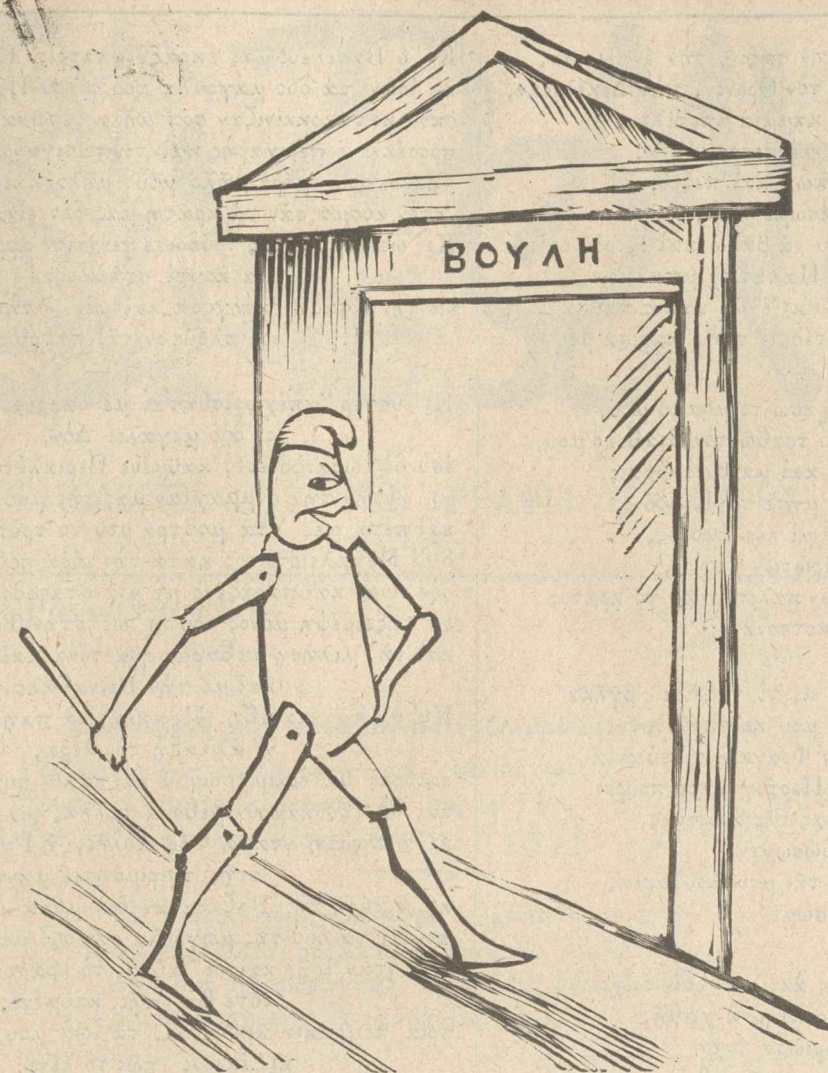
Πορτογάλλε Κάρολέ μου,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων
γιὰ τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
θαυμαστὴ μακαριότης,
Θεόδωρος κι' οὐδετερότης.

Τοῦπε ἡ δυναστεία του πῶς ἔχει καὶ κλαδιὰ
τὰ πέντε του παιδιὰ,
καὶ πῶς τὸ μεγαλύτερο,
τὸ πρῶτο καὶ καλλίτερο,
κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ὅτ' ὁ κράτος βασιλεύει
κι' ὅλημερίς δουλεύει,
πῶς δι' Ἀγῶνας μέλλοντας ὅτ' ὁ Σταδίων ρεμβάζει,
ἀφίνει δὲ παράμερα τοσαύτας ἀπολαύσεις,
καὶ τὸν ὄμα του τὸ σεπτὸν φαρὸν πλατὺ τὸ βάζει
σὲ νηστικῶν διορισμοὺς καὶ χορτασμένων παύσεις.

Τοῦπε πῶς ἡ Δεκέλεια καὶ ὅτ' οὗς ἀρχαίους ἦτον
ὡς εἶδος ἐνδικαίτημα κι' ἐντρυφήμα Χαρίτων,
πῶς φρέσκος φρέσκος Βόρειος μιὰν ἀπαλὴ δροσιὰ
ὅτ' Ἀνάκτορα σκορπίζει,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος ἀπὸ τὴν Κηφισιά
τὸν παρχκοπανίζει.

Τοῦπε μονάχη του δουλειὰ
πῶς εἶναι νὰ κακίωνῃ
πότε μαζὶ μὲ τὴν Ἑλῆα,
πότε μὲ τὸ Κορόδι.

Τοῦπε πῶς ὅτ' ἡ δυστυχία
κι' εἰς καιρὸν μεγάλου πλούτου
ἔχ' ἰσχὺν του κι' ἡσυχίαν
τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του.

Ὁ Φασουλῆς
πρὸ τῆς Βουλῆς.

Τοῦπε τὸ Στέμμα τὸ κλεινὸν πῶς δὲν ἀνακατόνεται
ὅτ' ἡ μάχας τῶν κομμάτων,
καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ στοργὴ γι' αὐτὸ δὲν ἐλαττώνεται,
μηδὲ τὸ φρόνημά των,
πῶς ὁ λαὸς του πάντοτε, καθ' ὅλα θαυμαστός,
εἶναι καὶ μόνος Βασιλεὺς κι' ὑπήκοος πιστός,
πῶς τοῦ λαοῦ του τὸ μαλὸ δὲν τὸ σκοτίζουν τύποι
κι' ὅπταν ὁ Γεώργιος παρίσταται καὶ λείπη,
γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν μεριμνᾷ καὶ δὲν τὸν μέλει δράμι,
μὰ κι' ἂν μᾶς μέλῃ τί ἔμπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ ;

Πῶς ἡ περίδοξος Ἑλλάς,
ὅπου τὴν βλέπεις καὶ γελᾷς,
γελᾷ δι' ὅσα χρεωστεῖ,
κι' ἂν ὅπως λέγουν Γαλλιστί:
«ἀλὲ Πορτουγκέ
σὸν τουζούρ γκέ»,
ἂς μάθουν ὅμως οἱ λαοί, ποῦ θύουν ὅτ' ἡν φαιδρότητα,
κι' οἱ Πορτογάλλοι Κάρολοι,
πῶς οἱ μουφλούζηδες Ρωμηοὶ κι' ὡς πρὸς τὴν ζωηρότητα
ὅλους τοὺς πᾶνε πάρολι,
καὶ πᾶρ πρενσιπὶ σὸν τουζούρ γκέ
κι' οἱ μπουρζοῦα κι' οἱ ντιστεγκέ.

Κι' ἂν λέγουν πῶς ὁ Βασιλεὺς ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ
μὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι,
πλὴν μὴ νομίζῃς πῶς ζητοῦν μὲ τόνον σοβαρὸν
νὰ δώσω τὸ παρών,

γιατὶ σεισμὸς ἐκλόγιος τὰ γείτονα τῶν κρατῶν
καὶ σίφωνες καὶ λαίλαπες τοὺς φοβερίζουν τόσοι,
μὰ γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ μουσικὴ νὰ παίξῃ ὅτ' ὁ Παλάτι
καὶ τὸ γυναικοπαζάρι νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ.

Τοιοῦτος ὁ κυρίαρχος λαὸς τοῦ Παρθενῶνος,
ἡ θέλησίς του δυναμὴ, ποῦ καταθραύει βράχους,
ἐγὼ δὲ πάντα μὲ τὸν Θῶν περιπλανῶμαι μόνος
γιὰ νὰ τοῦ βρῶ φῖρι φῖρι περιφανεῖς συμμάχους.

Τρεῖς ἂν προπὸ, τρεῖς ἂν προπὸ, ἀνέκραζεν ἐξ ἄλλως
ἡ φίλος Πορτογάλλος.
«Ὁ Βασιλεὺς μακάριε λαοῦ τρισμακαρίου,
ἂς εἶναι πάντ' ἀπάνω σου ἡ χάρις τοῦ Κυρίου.
Φαντάζομαι τὸ κράτος σου Παράδεισον ἐπίγειον
καὶ δίχως ἰσοδύγιον,
σφοδρὸς δὲ πόθος, ἀδελφέ, μὲ διαφλέγει τώρα
νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ
καὶ τὴν φυλὴν νὰ δῶ,
ποῦ δὲν χαλᾷ τὸ κέφι τῆς τῶν δανεικῶν ἡ φώρα,
κι' Ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς
ὅτ' ὁ μέλλον ἐτοιμάζει,
ἀλλὰ κι' ἐκείνους δανεικοὺς,
κι' ὁ κόσμος τὴν τρομάζει.

«Ποθῶ νὰ δῶ τ' ἀρχαῖα τῆς, τὴν τάξιν, τὴν ἐντέλειαν,
τὸ Σύνταγμα τῆς, τὴν Βουλὴν, τὸν Θρόνον, τὴν Δεκέλειαν,
ἀπὸ τὰ τόσα σου κρασιὰ νὰ πιῶ καμμιὰ μπουτίλια,
νὰ κυνηγήσωμε κι' οἱ δῶ λαγούς με πετραχήλια,
νὰ τρέξωμεν ἐφ' ἀμαξῶν, ἐφ' ἵππων καὶ πεζοί,
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς νὰ πιᾶσωμε μαζὶ,
κλώνους Ἐληᾶς ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι,
νὰ βῶ καὶ ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι,
καὶ νὰ φωνάξω ὅτους Ρωμηούς «κι' ἐγώ, καλὰ παιδιὰ μου,
σὰς ἔχω ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι».

» Ἐγὼ μὲ τὴν Ἑλλάδα σου θὰ χάσω τὸ μιστὸ μου,
μ' αὐτοὺς τοὺς Πορτογάλλους μου τραβῶ τὸν διαβολό μου,
μαζὶ τῶν πάντοτε περὶ κακαῖς καὶ μαύραις ὥραις,
δὲν ξέρουν μήτε τὴν Ἐλῆν καὶ μήτε τὸ Κορόνι,
καὶ κογκλουγέρον, ἀδελφέ, παρὰ μὴ λὸς ἀμόρες,
ἤγουν ἐπέρασαν γιὰ μὲ οἱ τῶν ἐρώτων χρόνοι,
ἀλλ' ὅμως σὺ ποῦ ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι,
ἀκόμη ροδοκόκκινος κρατεῖς καὶ κοτσονάτος.

«Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς γιὰ σύμμαχον εἰς τὸ ταξεῖδι βῆκα
κι' ἀπροσδοκῆτως ἔτυχες ἐμπρός μου κελεπούρι,
ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, σ' εὐρήκα
γιὰ νὰ φρενιάσουν Ἑλληνες καὶ Πορτογάλλοι ποῦροι.
Ἐλα, μεγάλε Βασιλεῦ τῆς ράτσας τῆς ἀνδρείας,
τὰ χέρια μας νὰ δώσωμεν,
καὶ τοὺς λαοὺς τῆς κανονίᾶς καὶ τῆς μουφλουζαρίας
στενῶς νὰ συνενώσωμεν.

» Ἀς κουβεντιάσωμε σιγὰ μὴ μᾶς ἀκούν κι' οἱ τοῖχοι...
κακὴ καρδιά ὅτ' ἀνάθεμα κι' ἄς πάη νὰ χαθῇ,
τῶν πεινασμένων μας λαῶν ἡ ψωριῶσα τύχη
πρὸς σύμμαχον φυσικὴν πρὸ χρόνου μᾶς ὅθι.
Ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, καὶ Γαλλία,
τοιαύτη δὲ φιλία
βεβαίως θάναι πρόξενος εὐτυχῶν ἀρρήτων,
τῶν Πορτογάλλων καὶ Ρωμηῶν τὴν δόξαν θ' ἀναστήσωμεν,
κι' ἄς εὐρωμεν ὡς σύμμαχον κι' ἓνα μουφλούζην τρίτον
καὶ σύμμαχον οὕτω πῶς τριπλὴν νὰ καταρτίσωμεν,
νὰ πᾶμε κόντρα, Βασιλεῦ, εἰς τὴν τριπλὴν τὴν ἄλλην
πρὸς ἑκπληξὴν μεγάλην.

Φίλοι τὰ κράτη τὰ κλεινά,
ἄς ἔλθῃ μάρτυς μας κι' ὁ Θῶν,
καὶ τοῦτον ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι,
θὰ τὸν κρατῶ παντοτεινά.

» Σήκω, καλέ μου σύμμαχε, τὰ δόντια μας νὰ τρίξωμεν
ἀγνώστων καὶ γνωστών,
καὶ πόλεμον ἀμείλικτον καθ' ὅλων νὰ κηρύξωμεν
τῶν ψωροδανειστῶν».

Ἐἶπεν αὐτὰ, βρέ Περικλῆ, τὸ στόμα τοῦ Καρόλου,
μουφλούζην πρῶτο νοῦμερο καὶ κάλτσας τοῦ διαβόλου,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὅπου δὲν ἔχει ταῖρι
ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὴν ἀδρότητα,
εἰσώσας ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸ χέρι
μ' ἐγκάρδιον θερμότητι,
κι' ἐξέχασαν πρὸς τὸ παρὸν τὰ τόσα τῶν μεράκια
καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήθηκαν σὰν τὰ περιστερὰκια,
καὶ ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὴν Λισσαβῶνα
πῶς σύμμαχοι κι' ἐπίμαχοι θὰ μείνουν ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι.

Κι' ὁ Βασιλεὺς μας ἔκραξε ἀπατρίς Ἑλλὰς ἀγάλλου,
κι' ἰδὼν τὰ δύο μάγουλα τοῦ φίλου Πορτογάλλου,
ὅπου κατακοκκίνιζαν σὰν μῆλα φετεῖνά,
προσέκλινε περιχαρὴς καὶ τοῦπε σιγανά:
«καλὴ σου μέρα μῆλο μου, μῆλο καὶ Πορτογάλλο,
ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν κόσμον σὰν τὰ κράτη μας δὲν εἶναι κράτος ἄλλοι
Κι' ὡς σύμμαχίας τοῦδ' ὅπως γενναῖον ἀρραβῶνα
ἓνα κουτὶ σταφίδος,
νὰ τὴν εἰσάξῃ γρήγορα καὶ μὲς ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι,
ὡς πλοῦτον τῆς πατρίδος.

Κι' ὕστερ' ἀπεχωρίσθησαν μὲ δάκρυα σχεδὸν
οἱ δῶ μεγάλοι δὸν,
ἐσὺ δὲ τώρα φόρεσε, καὶ μὲν Περικλῆτο,
γι' αὐτὴν τὴν σύμμαχίαν μας τῆς μόδας στιβαλῆτο,
καὶ πέτα μὲς ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸ τρύπιον σου τσαρούχι,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος κατὰ τὴν φόρα ποῦ χει
δὲν εἶναι καὶ παράξενο μὲ μὴ σταφιδοστιβα
νὰ ταξειδέψῃ μόνος του κι' ὡς ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὴν Ταναναρίβα,
καὶ νὰ μιλῇ σθεναρῶς γιὰ τὸν καὶ γιὰ τὸ ἄλλο
καὶ μὲ τὴν Ρενναβάλο.
Κι' ἂν τοῦ κατέβῃ, Περικλῆ, νὰ πάη κι' ἐκεῖ πέρα
ν' ἀλλάξῃ τὸν ἄερα,
σφοδρὰς θὰ δοκιμάσωμεν καὶ πάλιν συγκινήσεις,
καὶ θὰ τοῦ κάμουν βέβαια πολλὰς φιλοφρονήσεις
κι' ἡ πρώτη ντάμα τῆς Αὐλῆς, ἡ Ραμαζίν-Ζαγάννα,
ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὴν σιριμνίαν μάννα,
κι' ἡ κόρη τῆς Ραζαφινάν-διὰ-μινά-μανίτρα,
ποῦναι τὰ δῶ της μάγουλα σὰν δῶ μεγάλα κίτρα.
Κι' ὅταν ἰδῇς καὶ δι' αὐτὰς τὸ κράτος πῶς ὀργᾷ
τότε θὰ πῆς, καὶ μὲν,
τρία πουλάκια κάθονται, τὰ ζῆα μου ἀργά,
κι' ἐκεῖνο πῶς τὸ λένε,
ποῦ κι' ἄλλοτε πολλὰς φορὰς σου τῶπα, στραβοκάνη,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι,
ποῦ πέντε—Πορτογάλλο μου,
νὰ ζήσης Ρενναβάλο μου—
πέντε ροφτάδες τῶρα φανταζοῦν καὶ πέντε μαθητούδια...
Π. — Νὰ πέντε μὲς ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὴν σκόλα τὰ τραγοῦδια.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον εἰκονογραφημένον
Νέα Ἑλλὰς λεγόμενον Δροσίνη καὶ Κασδὸνη...
κι' ἂν συστοιχῇ δι' αὐτὸ παραταχθῶν ἐπαίνων
πάλι δὲν εἶναι τίποτα καὶ δὲν θὰ πῆτε σῶναι.
Γιὰ τέτοιο πρᾶγμα γὰρ τοῦ κάκου παρασκώζω,
δὲν εἶναι χρεια δι' αὐτὸ συστάσεων γελοίων,
γιατὶ βουνο ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαούχο
καὶ ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Πάμπανος ὁ Γεωργίου, γιὰ τὸν ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν δόντιον πρῶτης,
μπορεῖ νὰ πῆς δικαίως πῶς εἶναι κι' ἐξοχότης,
κι' ἂν δόντι δὲν σὰς μείνῃ μὲς ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν δόντιον πρῶτης,
σὰς βάζει κατὰ δόντιον ποῦ φαίνεται ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν δόντιον πρῶτης,
κι' ὅταν ἰδῇ κανένας καὶ τῶν πῶς μᾶς
ὕμνει καὶ μακαρίζει τὰ χέρια τὰ χρυσά,
ποῦ τῶν πονοδόντων κοπάσουν βρυχηθῶν...
σπῆναι ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν δόντιον πρῶτης.

Τὰ δόντια τοῦ Λουτρακίου, ποῦ πολλὰ γὰρ τρεῖς εἰδὴ
διαφορῶν νοσημάτων καὶ τὰ μάλιστα ἀνῶν,
ἔχ' ἡ πρώτη Σπετσαρία Σουλτανῶν Νικολαῖον,
ποῦ τὸν Σόλωνος στολίζει τὴν πασίγνωστον ὁδόν.
Ἀριθμὸς τοῦ Φαρμακείου ἐδομηκόντα κι' ἐπτά,
ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν δόντιον πρῶτης.

Ἀνδρέας Σοφιστοπούλου, γιὰ τὸν ὅτ' Ὀστέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κορόνι, τὸν δόντιον πρῶτης,
καὶ νέος ὅπου χαίρεται κανεὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ,
ἐνδοξὸς εἰς τὴν Κέρκυραν ἐλθὼν ἐγκατεστάθη
κι' ὀλίγον δεῖν ἐκ τῆς χάρας ἡ Κέρκυρα νὰ πάθῃ.